

Hof van Justitie EU, 6 september 2012 (Mühlleitner t. Yusufi), zaak C-/19011

Welke rechter is bevoegd bij verkoop van auto's naar andere landen ?

Wat is er aan de hand ?

De in Oostenrijk woonachtige mevrouw Mühlleitner was op internet op zoek naar een nieuwe auto. Via een Duitse website werd zij doorgelinkt naar de website van Autohaus Yusufi welke was gevestigd in Duitsland. Op de website van Autohaus stond een internationaal kengetal vermeld en mevrouw Mühlleitner besloot om het bedrijf op te bellen en te vragen naar de betreffende auto.

Het bedrijf gaf in het gesprek aan dat de auto al was verkocht, maar dat het mevrouw Mühlleitner wel een andere auto kon aanbieden. Verdere informatie over de auto werd per e-mailbericht naar Mühlleitner gestuurd. Op de vraag van Mühlleitner of haar Oostenrijkse nationaliteit nog een probleem zou vormen, antwoordde het bedrijf ontkennend.

Eenmaal terug in Oostenrijk ontdekte mevrouw Mühlleitner echter ernstige gebreken aan de auto. Zij verzocht daarom het bedrijf om deze te herstellen. Autohaus weigerde dit en Mühlleitner besloot een vordering tot ontbinding van de overeenkomst in stellen bij de Oostenrijkse rechtbank te Wels. De zaak kwam uiteindelijk terecht bij het Oberster Gerichtshof (OGH), de hoogste rechter in Oostenrijk.

De rechtsvraag

De vraag in dit verband was of de Oostenrijkse rechter op grond van de Brussel I-Verordening van de Europese Unie bevoegd was om de zaak te behandelen.

Vermeld moet worden dat na 10 januari 2015 de herziene versie van Brussel I in werking is getreden, maar dat de artikelen 15-17 die toezien op bevoegdheid van nationale rechters bij consumentenovereenkomsten in de oude Verordening, grotendeels identiek zijn aan de artikelen 17-19 van de herziene versie. In de beschrijving van deze uitspraak, die in 2012 is gedaan, zullen echter de oude artikelen nog worden vermeld. De artikelen zijn onder meer van toepassing als de activiteiten van een handelaar met ongeacht welke middelen, *zich richten op de lidstaat van de consument* en de overeenkomst ook onder die activiteiten valt. In dat geval mag *de consument* dan kiezen waar hij de zaak aanhangig maakt, maar móet de handelaar die een zaak wil aanspannen naar het gerecht van de lidstaat van de consument.

Autohaus Yusufi stelde in dit verband dat zijn activiteiten niet waren gericht op Oostenrijk.

De overweging

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) gaf in de *Pammer*-zaak al enkele factoren die mee kunnen wegen bij de beantwoording van de vraag of een ondernemer die bij de uitoefening van z'n bedrijf of beroep gebruik maakt van een website, daadwerkelijk ook van plan is om handel te drijven met consumenten in andere lidstaten. Deze kunnen onder andere bestaan uit de taal van de website, vermelding van een internationaal kengetal, het gebruik

van een andere topleveldomeinnaam of bijvoorbeeld een routebeschrijving vanuit andere lidstaten naar de plaats van de ondernemer.

De beslissing

In cassatie oordeelde het Oberster Gerichtshof (OGH), de hoogste rechter in Oostenrijk, in tegenstelling tot de lagere gerechten, dat de activiteiten van Autohaus Yusufi wél op Oostenrijk waren gericht, nu de website in Oostenrijk te raadplegen was en tussen partijen per telefoon en e-mail communicatie op afstand had plaatsgevonden.

Het feit dat de website een internationaal kengetal vermeldde, de communicatie plaatsvond in de in Oostenrijk gebruikte taal, de verkoper een e-mail had gestuurd naar de mevrouw en het tevens volgens de handelaar geen probleem was dat Mühlleitner de Oostenrijkse nationaliteit bezat, speelden hieromtrent een rol.

Het OGH vroeg het HvJEU of het *Pammer*-arrest nu zo moest worden uitgelegd dat de Oostenrijkse rechter alleen bevoegd is als de overeenkomst op afstand gesloten is (in casu was de daadwerkelijke overeenkomst gesloten in Duitsland). Het HvJEU oordeelde dat het voor de toepassing van de artikelen 15-17 van de Verordening *niet* vereist is dat de overeenkomst op afstand tot stand is gekomen.

Het OGH had zelf al vastgesteld dat de activiteiten van Autohaus Yusufi zich (mede) richtten op Oostenrijk. Hiermee was de bevoegdheid van de Oostenrijkse rechter gegeven.

De kern van de zaak

De genoemde bepalingen hebben als doel de bescherming van de consument als zwakste partij en deze zaak laat goed zien dat die bescherming tamelijk ver kan gaan en *op grond van enkele punten al aangenomen wordt dat de handel op andere landen is gericht* en daarmee de bevoegdheid van de rechter in dat land gegeven is.

